

[Sigsgaard.]

af udenlandske arbejdere til disse sektorer. Det sidste er dog standset for en tid.

Jeg kaldte den politik desperat, dels fordi den mobiliserer lønmodtagerne til modstand, dels fordi det næppe kan lykkes at holde lønnen nede. Lønglidningen vil nemlig fortsætte, så længe der nogenlunde er fuld beskæftigelse, og på længere sigt er enhver regering nødt til at stile imod en i hvert fald høj beskæftigelsesgrad, hvis den da ellers vil fortsætte med at regere, og det vil de fleste regeringer jo gerne.

Vi lever i en tid, hvor sociale kriser er under udvikling og har været det i mange år, og kapitalisterne kan dårligt kæmpe imod kriserne, fordi de ligger i strid med hinanden. Det kom sidst frem, da EEC truede med indgreb over for USAs investeringer i Europa, hvis USA ikke opgav sine handelsrestriktioner. Her optrådte staterne altså på monopolernes vegne. I det hele taget intervenserer staterne mere og mere med økonomiske indgreb. Netop nødvendigheden af disse statslige økonomiske indgreb understreger, at kapitalen, systemet, gradvis svækkes.

Af en EEC-rapport gengivet i Le Monde nr. 7.912 i år, for et par måneder siden, fremgår det, at staterne tit indrømmer f. eks. olieselskaberne særlige skattefordele simpelt hen for at tiltrække deres investeringer. Man har med andre ord fundet ud af i fællesmarkedslandene, at det er en trafik, der hyppigt forekommer. Om noget sådant også gælder her, ved jeg ikke. Jeg har syslet en del netop med olieselskaberne, men det er et punkt, hvor jeg ikke har kunnet nå til nogen klaring. I EEC-rapporten hævdes det altså, at noget sådant forekommer i hvert fald i EEC-landene, og at noget tilsvarende forekommer her i Danmark, ved man, og det kan man læse i lovene. F. eks. står der i loven om udvinding af mineralske råstoffer på Grønland i § 17, stk. 3, at der indrømmes skattefrihed for de selskaber, der foretager udvinding. Det er vedtaget her i folketinget; mit parti var ikke med til at vedtage det, men jeg tror i øvrigt, at næsten hele folketinget stemte for en sådan skattefritagelse for bestemte erhvervsvirksomheder — altså præcis det samme, som beskrives i fællesmarkedsrapporten om olieselskaberne og vist-

nok i øvrigt om store selskaber og monopoler i det hele taget.

Finansministeren nævnte, at de samlede skatter og afgifter i 1969-70, for nu at gå over til det, udgjorde en 44-45 pct. af bruttofaktoringkomsten, og i næste finansår bliver det vel op imod 50 pct. Det er efterhånden temmelig grove løjer, hvad også andre har givet udtryk for. De, der er nødt til at betale skat af hver krone, de tjener, har ikke fået det så meget bedre de sidste år, bl. a. fordi de også skal betale skatten for alle skattesnyderne. Jeg beklager, at jeg bliver nødt til at bruge lidt af folketingets tid igen på det problem, men det bliver vi jo nødt til, så længe der ikke rigtig bliver gjort noget ved det.

Hvis skattesnyderne måtte punge ud, kunne alle andre slippe en 2.000-3.000 kr. billigere i skat, og det ville nok kunne mærkes. Herom siger ministeren bestandig, at han gør en masse for at effektivisere ligningen, men det er ikke helt rigtigt. Af 12.000 aktieselskaber betaler de 3.000 ikke én krone i skat, de gjorde det i hvert fald ikke sidste år. Jeg vil med interesse se på, hvordan det går i indeværende år. Det skyldes bl. a., at ministeren ikke vil bruge selskabskattelovens § 12, som kan bruges over for temmelig mange af dem. Ministeren siger, at det er der desværre ikke tid til, for vi har jo kildeskatten og alt det andet, som skattemyndighederne pusler med. Man har ikke tid til at ligne disse selskaber effektivt.

Det er en interessant udtalelse, for modsat er der altid, så vidt jeg ved, tid til at ligne lønmodtagerne. Det er finansministeren, der bestemmer, hvad skattefolkene skal bruge deres tid til. Hvis han siger: koncentrer jer om aktieselskaberne og de erhvervsdrivende, så gør de det. Men indtil nu har finansministrene alle sagt: gå let hen over erhvervene, og koncentrer jer om lønmodtagerne. Og så har de gjort det. Afskaffelse af skattesnyderiet er altså et spørgsmål om vilje, et spørgsmål om politik.

De skattefri millionærer bliver tit halet frem, og det kan også være udmærket. De skal åbenbart blive ved med at være skattefri, for regeringen vil ikke fjerne deres afskrivningsfiduser. Jeg ser egentlig hellere, at man taler om afskrivningsreglerne end om denne bestemte gruppe på en 500-600-700